
MARKÉTA BOLFOVÁ
KLUK V KOPAČKÁCH
HLEDAČI TALENTŮ
PANENKA!
COLOR
ILUSTRACE LUKÁŠ FIBRICH
bambook

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK V KOPAČKÁCH

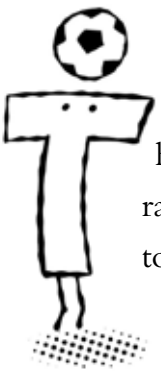
HLEDAČI TALENTŮ

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambook

Kapitola 1
JAKO TAJFUN

Tomáš nervózně pobíhal po pokoji, rozhazoval věci, nakukoval pod postel, šátral ve skříni, v šuplících, a dokonce i za topením. To, co hledal, ale ne a ne najít.

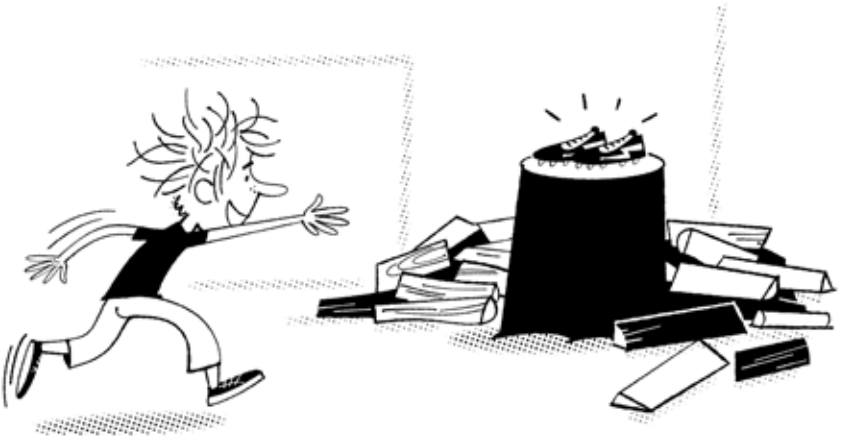
„U všech ninjů, vím jistě, že tu ještě včera byly!“ mumlal si pro sebe. Pak vystrčil svou rozčepýřenou hlavu ze dveří a hlasitě zavolal: „Mamíííí! Nevidělas moje kopačky? Nemůžu je nikde najít!“ Byla středa odpoledne a Tom si chystal věci na trénink, jenže to nejdůležitější mu chybělo – jeho lisovky.

„Jsou venku. Dala jsem je vyvětrat,“ odpověděla máma z kuchyně.

„Kde že jsou??“ neslyšel Tomáš.

„Venkuuu!“ zopakovala máma.

Chlapec seběhl ze schodů a v kuchyni se na ni vyčítavě podíval.

„No, co koukáš? Už pěkně zaváněly. Občas potřebují krapet proluftovat," řekla máma.

„Ale ten smrádek k nim patří! Přináší mi štěstí, víš?" vysvětlil Tomáš. „Hlavně je nikdy nedávej do pračky!"

„Óóó, to bych si nedovolila, vaše veličenstvo," zasmála se máma.

Kopačky ležely uprostřed dvorku na velkém špalku, který tam zůstal spolu s haldou dřeva po dubnovém řádění vichřice. Vichr tu noc shodil velký strom, který během pádu zbořil i jejich starou kůlnu plnou haraburdí. Stalo se to sice už před měsícem, ale i přesto se několik velkých kusů dřeva pořád povalovalo kolem. Dědeček s tátou neměli na jejich odklizení čas. Táta měl hodně práce v kanceláři

a děda na Hejkalce. Nedávno k nim na stanici přivezli zraněnou vydru říční, a protože vydry žijí u vody, musel děda narychlo připravit vodní výběh. Ten sice na Hejkalce byl, ale už dlouho v něm žádné zvíře nepobývalo, takže bylo nutné ho vyčistit a dopustit vodou, aby měla vydra dostatek prostoru na plavání.

Vydru k nim přivezli myslivci, kteří ji našli zamotanou v pletivu poblíž rybníka. Měla poraněné obě zadní tlapky. Tomášovi jí bylo líto, ale na radu dědečka se od ní držel dál. Vydra se rychle uzdravovala, ale taky dávala čím dál víc najevo, že lidé rozhodně nepatří mezi její kamarády. Kdykoliv se k ní někdo přiblížil, prskala, syčela a cvakala zuby. Děda Tomovi vysvětlil, že se vydra bojí a všechny ty zvuky jsou projevem obrany, ne útoku, ale i tak se může stát, že bude chtít nezvaného návštěvníka pokousat. Tomáš se tedy vodnímu výběhu vyhýbal obloukem a raději chodil k voliérám s ptáky a k rysovi Vendelínovi. Voliéra, ve které bývaly sovičky Samuraj, Ofélie a Špagetka, byla už několik týdnů prázdná. Mláďata vyrostla, zesílila a byla vypuštěna zpátky do volné přírody.

„Au!“ sykl Tomáš, když se vracel se svými kopačkami zpátky do domu. Okamžitě poznal, že mu někdo kopnul fotbalový míč do zad. A byla to pěkná herda, až ho z toho pálilo mezi lopatkami. Nasupeně se otočil a uviděl dva malé, na ježka ostříhané kluky, jak se na něj culí a chichotají se. Vedle nich stála vysoká holka s hnědými vlasy dlouhými až po pás, hlasitě žvýkala, a i když venku pralo slunce jako v peci, měla na sobě černou mikinu s kapucí a široké černé kapsáče. Dokonce i nehty na rukou měla nalakované na černo. Celý ten výjev pak doplňoval otrávený

výraz v obličeji. Toma napadlo, že by mohla hravě konkurovat seriálové postavičce Wednesday.

„Kdo to kopl? A co tu děláte? Hejkalka je dneska zavřená," zlobil se Tomáš.

„Hejkalka? Jako že tu máte hejkaly? Pěkně trapácký název," odvětila holka a rukou si prohodila vlasy.

„JÁ jsem to kopl," zvolal vítězoslavně klučina v modrém triku.

„Ne, to jsem byl JÁ!" oponoval druhý kluk, který byl tomu prvnímu podobný jako vejce vejci. Jediný rozdíl mezi nimi byl ten, že jeho tričko mělo barvu zelenou.

„Já!!"

„Kušuj!"

Kluci se začali handrkovat a pošťuchovat.

„Babí, bráchové už se zase perou! Nemůžeme jít domů? Mně to tu stejně nebaví! Chci jít s kamarádkami do cukrošky," zvolala ta vysoká holka.

Babí? Ke komu to mluví? A kdo to vůbec je?! šrotovalo Tomovi v hlavě.

„Ale prosím tě, Adélko, vždyť jste sotva přišli. Pojďte, provedu vás tady," odpověděla Terezka,

která vyšla zpoza rohu. Paní Terezka na Hejkalce pracovala jako ošetřovatelka a Tomův dědeček jí neustále nosil květiny a vyprávěl všelijaké vtipné historky. Všichni doma věděli, že děda je do Terezky blázen, a vypadalo to, že ona do něj taky. „Sebíku, Tobíku, neperte se! Nedělejte mi ostudu!“ houkla po klucích, kteří se ještě pořád nedohodli na tom, kdo z nich kopnul Tomovi míč do zad. Když pak od dlouhovlasé dívky zjistila, co se stalo, zčervenala a křikla: „Vy jste kopli balon po Tomášovi? A ještě takhle zákeřně? Který z vás to byl?! Přiznejte se!“

Kluci ztuhli. Najednou pochopili, že autor kopu nebude vítězem, ale poraženým, protože dostane vynadáno.

„Já ne,“ řekl kluk v modrém triku a zatvářil se jako andílek.

„Já taky ne,“ ohradil se kluk v zeleném.

„Tss, ty jsi to byl! Říkal jsi to!“ rozčiloval se první kluk.

„Ne, ty jsi to říkal!“

Hup a už zase byli v sobě! Terezka si povzdechla a holka s dlouhými vlasy protočila oči a zatvářila se,

že je tady asi omylem a že k těm dvěma rozhodně nepatří. Terezka nakonec každého z kluků chytla za jedno ucho a pohrozila jim, že je okamžitě odvede domů, pokud se nebudou chovat slušně. „A neuvidíte rysa Vendelína!“ řekla nakonec.

„Babí, promiň, my chceme vidět rysa,“ řekl jeden.

„Prosím, ukaž nám ho, my už budeme hodní,“ sliboval druhý.

Terezka kluky oprášila od hlíny a pak Tomovi vysvětila, že Tobík, Sebík a Adélka jsou její vnoučata. Klukům je pět a jejich sestře třináct. Prý je sem

dneska pozvala, aby se podívali, kde jejich babička pracuje.

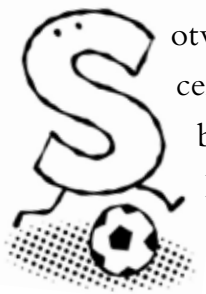
„Babi, nejsem Adélka, ale Adéla!“ ohradila se dívka, našpulila pusu a hned nato vytvořila ze svojí žvýkačky obrovskou růžovou bublinu.

„No jo, tak Adéla,“ vzdychla Terezka. Když byla její vnoučata z doslechu, špitla Tomovi, že s Adélkou cloumá puberta a dvojčata jsou jako pytel blech, ale že oni z toho vyrostou. Tomáš jen přikývl a rozloučil se. Spěchal na trénink. V duchu zadoufal, že Terezčina vnoučata jsou tu dnes poprvé a naposledy. Ještě teď cítil, jak mu hoří záda. Na to, že jsou ti dva tak mrňaví, mají pořádnou páru. Vlastně jeden z nich. Ten, který si hrál na Ronalda a jako branku si vybral Tomáše. *Však já přijdu na to, kdo z těch dvou to byl!* pomyslel si.

Tomáš pak ještě před odchodem schoval svůj fotbalový míč, který předtím ležel na dvorku, do garáže. Jen tak, pro jistotu. Co kdyby Sebíka s Tobíkem napadlo udělat si terč tentokrát z jeho dědy nebo z Terezky? Tomáš si chtě nechtě musel přiznat, že už si na paní Terezku zvykl. Koneckonců, v dubnu mu dost pomohla s výrobou deníku Největšího

fotbalisty. Jen neví, jestli si zvykne na ty tři. Než za sebou zavřel hlavní bránu záchranné stanice, zaslechl ještě, jak Terezka soptí: „Sebastiáne! Tobiáši! Vy jste vážně jako tajfun! Neplašte ta zvířata, slyšíte?!“ Pak honem zabouchl a utíkal na fotbal. Doufal, že až se vrátí z tréninku, bude tajfun dávno řádit někde jinde, a ne u nich na Hejkalce.

Kapitola 2
TRÉNINK, KTERÝ BODL

Sotva Tomáš dorazil na hřiště, byl zpocený jako po diktátu z češtiny. I když byla teprve polovina května, slunce pekelně žhnulo a on by se nejraději vyvalil v plavkách někde u vody. Místo toho jej čekala hodina dřiny na hřišti. Snad se nad nimi trenér slituje a část tréninku přesune pod tribunu, kde je příjemný chládek.

Jeho přání se vyplnilo! Po zahřívacím kolečku kolem hřiště zamířili kluci z týmu Kopaček do stínu, ale odpočinek to rozhodně nebyl. Následovalo běhání bokem po špičkách, nejdřív doprava a potom doleva. Tomáš si při tomhle cvičení vždycky připadal jako baletka, zároveň ho po něm ale hrozně bolely nohy. Jako další přišel na řadu běh do schodů, chvíli po jedné a chvíli po druhé noze až pod střechu tribuny. První vyběhl Michal, za ním Tomáš,

potom Jirka, Vašek a zbytek týmu. Michal hned od začátku nasadil tempo, za které by se nemusel stydět ani leckterý sprinter, a Tomáš ho tak tak stíhal. Hlavou mu prolétlo, že chce určitě všem ukázat, že je obratnější a lepší než oni – jako vždycky. *Soutěživec jeden!* pomyslel si. Najednou ale začal Michal zpomalovat a máchat rukama kolem sebe.

„Co blbneš?“ houkl na něj Tomáš. Místo odpovědi před ním Michal prudce zabrzdil a Tom, který to nečekal, do něj naboural jako auto do plotu. Do Toma pak narazil Jirka a do Jirky ostatní. Celý jejich běžecký vláček v tu chvíli vykolejil a trenér Kamil si dole pod tribunou ťukal na čelo, co to proboha vyvádějí.

„Sorry, trenére, ale něco obřího mi proletělo kolem hlavy! Útočilo to na mě!“ zvolal dolů ke Kamilovi Michal.

„Kolem Michala proletí muška a on se z toho málem pokadí…,“ pronesl kdosi z týmu posměšně. Ostatní se rozchechtali a Michal se zašklebil.

„To nebyla muška! Bylo to něco mnohem většího-ho-ho-hooo, ááá!“ zakřičel Michal a znovu se dal do běhu.

„Sršeň! A další!“ houkl Tomáš, na nic nečekal a rozběhl se za Michalem.

„Tady taky! A rovnou tři!“ zvolal Jirka, ale to už utíkal celý tým a všichni společně oběhli tribunu v rekordním čase.

Kamil zpozorněl, a když byl celý tým zpátky dole, zeptal se: „Něco bylo nahoře, kluci? Včely, vosy…?“

„Myslím že sršeň. Vlastně několik sršňů,“ řekl udýchaně Tomáš.

„Vidíte?! Říkal jsem, že to bylo obří! Prej muška, pche!“ frkl Michal.

„Oukej, jste všichni v pohodě? Nebodli někoho?“ zeptal se trenér a kluci zavrtěli hlavou. „Fajn, půjdu to omrknout. Všichni zůstanete tady, jasné? Jestli někoho uvidím, že jde za mnou nahoru, dá si dvacet angličáků!“

Po angličácích ani po dalším setkání se sršni nikdo netoužil, a tak celý tým zůstal nehnutě stát a sledoval Kamila, jak běží pod střechu tribuny. Chvilku nahoře jen tak popocházel a nakukoval pod sedadla diváků i do vydrolených škvír ve zdi. Pak si stoupl na špičky a nahlédl do rohu plechové střešní krytiny. „Au! Do prkýnka!“ zaklel vzápětí, chytil se za tvář a běžel zpátky dolů. „Je to blbý, hoši! Vypadá to, že sršni si udělali z naší střechy hotel. Mají tam hnízdo. A jeden mě bodl do tváře,“ řekl trenér a svěsil ruku, kterou měl až doteď přiloženou na obličeji. Pravou stranu měl pořádně zarudlou a podivně zvětšenou.

„Trenére, asi vám to natéká,“ poznamenal Vašek. Všichni kluci na Kamila hleděli jako na nový exemplář v zoo. S nateklou tváří vypadal vážně děsivě. Jediný Tomáš zachoval chladnou hlavu a rozběhl se ke své sportovní láhvi. Před tréninkem si do ní napustil obzvlášť studenou vodu a přidal i trochu ledu,

aby mu v tom vedru hned nezteplala. Z batohu pak vytáhl svoje náhradní ponožky, jednu z nich namočil a přiložil trenérovi na tvář, kterému se v tu ránu viditelně ulevilo.

„Nebojte, trenére, je čistá," usmál se Tom, když si fusekli zase vzal, aby ji znovu polil studenou vodou.

„To je fuk, hlavně že to chladí. Uf, to je úleva! Díky, Tome!" řekl Kamil a posadil se na trávník.

„Jinak vám nic není?" zeptal se Tomáš. „Myslím kromě toho otoku? Dýcháte v pohodě? Nemáte stažený krk? Nesvědí vás jazyk? Já jen, jestli nemáte alergii. To byste pak musel do nemocnice."

Trenér na Tomáše ohromeně zíral. „Ne, není, díky za optání. Poslyš, odkud tohle všechno znáš?"

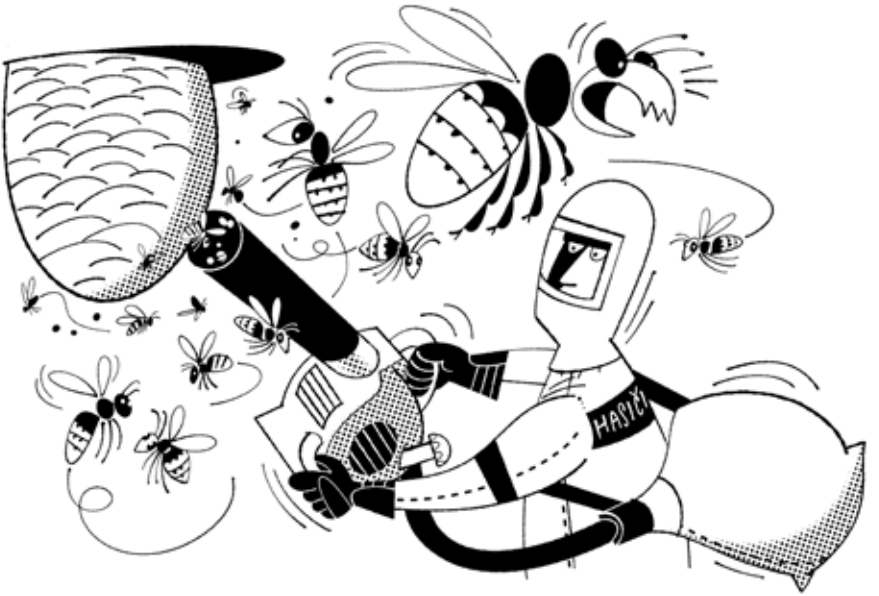
Tom se uchechtl. „Zapomínáte, trenére, že bydlím na záchranné stanici pro zvířata a taky že je moje mamka doktorka. Spoustu toho vím od dědy a od ní."

„No jo, vlastně. S takovou bys nám klidně mohl dělat týmového zdravotníka," usmál se Kamil. „Kluci, budu muset zavolat hasiče, ať hnízdo co nejdřív odstraní. Sršňů je tam vážně spousta, skoro jako fanoušků na zápase Barcelony! Safra, jsem rád, že

jsem to dnes schytal jen já, a ne někdo z vás. Radši oblepím celý vstup na tribunu páskou, ať tam nikdo nevleze. Rozdělte se mezitím do týmů a dejte si krátký fotbálek, abyste zbytečně nevychladli. Tak šup, ať už jste tam!“

Kluci se rozlétli po hřišti, ale koutkem oka pořád pozorovali Kamila, který zápasil s širokou oranžovou páskou a oblepoval veškeré možné přístupy k tribuně. Pak telefonoval a při tom si pořád přidržoval Tomovu ponožku na tváři. Přibližně za dvacet minut dorazilo velké hasičské auto a z něj vyskočili čtyři chlapi. Dva z nich byli oblečení v mohutných žlutých kombinézách, které jim zakrývaly i hlavu a obličej. Jeden z nich mávnul směrem ke klukům, kteří už měli dohráno a odpočívali na trávníku. Byl to táta jejich spoluhráče Vaška. Tom věděl, že pracuje jako hasič, ale až teď ho poprvé viděl v akci. Netušil, že hasiči dělají i takové věci, jako je odstraňování nebezpečných hnízd.

Mladí fotbalisté z dostatečné vzdálenosti sledovali, co se bude dít. Oba hasiči vyšli nahoru; jeden z nich držel v ruce jakousi velkou lahev a druhý cosi, co připomínalo vysavač s širokou hadicí. První

z dvojice celé hnízdo postříkal přípravkem na hubení hmyzu a druhý ho pak začal postupně i s jeho obyvateli odsávat. Hmyzáci svištěli trubkou do velkého vaku, který se s každým cucnutím víc a víc nadouval. Když měli hasiči hotovo a vysavač byl „najezený“, sbalili si své saky paky a naskákali zpátky do auta – kromě Vaškova táty, který ještě chvíli mluvil s trenérem Kamilem. Když se konečně rozloučili, usedl za volant, sešlápl pedál a vůz i s nadílkou sršňů zmizel v zatáčce.

„Kluci, mám super zprávu!“ zvolal trenér a rukou fotbalistům naznačil, aby běželi za ním.

„Budu hádat, sršni jsou v čudu?“ rýpnul si Michal. „To víme, trenére, všechno jsme viděli.“

„To taky, ale ještě něco jiného – mnohem lepšího! Ale jestli tě to nezajímá, můžeš si klidně dát jedno kolečko kolem hřiště navíc, co ty na to?“

Michal se zaksichtil a mlčel.

„Tak tedy,“ začal Kamil. „Jak určitě víte, táta tadyhle Vaška je hasič a právě mi nabídl, jestli bychom si nechtěli udělat víkendové soustředění v jejich výcvikovém centru. Prý tam bude příští víkend volno. Jste pro? Mají tam lezeckou stěnu, fotbalové hřiště, polygon…“ Kamil ještě ani nedořekl všechno, co chtěl, a už se ozval hurónský jásot. „Mám to brát jako ano?“ zeptal se pobaveně.

„Anóóóóó!!!“

Cestou domů Tomáš přemýšlel, co by mohl být ten polygon. *To je fuk, určitě to bude něco bombastického! Stejně jako celé fotbalové soustředění! Jupí!*

Kapitola 3
ZAPOMÍNÁK

Druhý den ráno se Tomáš a Jirka potkali ve školní šatně s Julčou.

„Čau, kluci, máte hotový úkol do dílny psaní?“ zeptala se spolužačka.

„Jo, ale bylo to o fous. Málem jsem ho nedonesl,“ přiznal Jirka. „Vzpomněl jsem si na něj až včera těsně před spaním. Tátu málem trefil šlak, když o půlnoci zjistil, že se u mě v pokoji ještě svítí a že dělám věci do školy,“ zívnul a pak dodal, že by se všechny domácí úkoly měly zakázat. „Kdyby neexistovaly, nebyl bych tak unavený!“

„Nebyl bys unavený, kdybys je dělal včas,“ opáčila Julča a otočila se na Tomáše: „A co ty, Tome? O kom jsi psal?“

Tomáš byl bledý jako stěna a měl pocit, že se jeho žaludek právě smrskl na velikost švestky. „Ja-jaký ú-úkol?“ koktal.

Julča se plácla do čela. „Tome! Ty ho nemáš?! Dostaneš od učitelky zapomínáka! Tenhle týden už druhého! Měli jsme na půlku stránky popsat osobu, která je pro nás něčím výjimečná. A k tomu nakreslit obrázek."

„A neměl to být nikdo z rodiny," doplnil Jirka.

Tomovi se rozsvítilo. Tenhle úkol jim třídní Maňáková zadala už minulý týden. *Jenže kdo si má celý týden pamatovat, že má ten příští něco udělat?!* zlobil se v duchu Tomáš.

„Kterou hodinu je dílna psaní? Třeba to stihnu dát do kupy o velké přestávce!" napadlo Toma.

„První," odpověděla Julča a vrhla na Toma soucitný pohled.

„Hmm, takže další zapomínák," vzdychl Tomáš. „No co, Ronaldo a Messi určitě měli ve škole taky spoustu zapomínáků a přežili to."

Všichni tři si přehodili školní batohy přes ramena a chtěli vyrazit do třídy, když je zaskočily podivné hlasy, které se ozývaly z chodby před šatnou. Znělo to, jako když se dva kluci hádají. A určitě byli starší než oni, podle hloubky hlasu je Tomáš tipoval na osmáky nebo deváťáky. Julča, Tom a Jirka moc

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kluk v kopačkách – Hledači talentů**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.